

[lb Christensen]

om gensidige kernevåbenreduktioner eller det blot er en propagandamanøvre. Men indtil det modsatte er blevet bevist, så må tvivlen vel komme, om jeg så må sige, delinkventen til gode. Det vil sige, at når tvivlen er der, så må man afprøve, om der ligger en reel åbning bag, eller om det blot er en taktisk manøvre af propagandamæssig karakter. Så længe den tvivl er der, bør invitationen selvfølgelig modtages, og jeg håber da, at det er en reel invitation.

For det tredje er der jo intern politisk strid i en række NATO-lande, inklusive dette land, om det rimelige i anskaffelse og placering i Vesteuropa af disse mange hundrede mellemdistanceraketter, og også amerikanske sikkerhedsekspertter har jo udtalt sig offentligt imod, at denne beslutning træffes nu.

Jeg synes, disse tre forhold i forening taler til fordel for, at man udskyder beslutningen og kombinerer det med et seriøst forhandlingsudspil over for Warszawapagten med henblik på at stoppe kaprustningsvanviddet i Øst og i Vest. Ved et sådant udspil vil forhandlingsviljen på begge sider kunne afprøves. Begge parter har en vital interesse i at undgå en dødsensfarlig militærbygning og i at forhindre et enormt resourcespild i en økonomisk krisetid.

Det, der interesserer retsforbundet mere end noget andet i spørgsmålet om krig og fred, er, at der føres en krigsforebyggende politik. Det vil sige, at vi først og fremmest må forebygge krig og militær konfrontation ved at hjælpe i de områder af verden, hvor faren for, at noget sådant kan ske, er til stede, og hvor faren altså også er til stede for, at NATO og Warszawapagten kan blive indblandet med krig i Europa til følge.

Alle sikkerhedspolitiske eksperter regner med, så vidt jeg er orienteret, at skulle det værste ske, så vil krigsudbruddet ske i Afrika, måske i Asien – man kunne vel også forestille sig Latinamerika – men at det er ganske usandsynligt, at det sker i Europa. Den store fare ligger i, at et krigsudbrud i Afrika eller Asien kan føre med sig, at krigen breder sig til vor verdensdel. Derfor er det så uendelig vigtigt, at man forebygger noget sådant gennem en langt større u-landsbistand end den, vi i øjeblikket giver, og selvfølgelig en hurtig opfyldelse af de forpligtelser, vi i De Forenede Nationer har påtaget os på dette område, og at man også ved at give udvik-

lingslandene anstændige samhandelsvilkår og ikke føre EF-protektionistisk politik, som man gør i dag, giver dem muligheder for at klare sig selv og hjælpe sig selv og forebygger politisk uro med militære konflikter til følge, der kan brede sig som en steppebrand, og som kan involvere NATO direkte eller indirekte og Østblokken ligeså.

Derudover vil jeg gøre den bemærkning, at lige så vel som den franske ministerpræsident Clemenceau i sin tid sagde, at krig var en alt for alvorlig sag at overlade til generaler, så må man vel i endnu højere grad sige her, at nedrustningsforhandlinger er en alt for alvorlig sag at overlade til generaler, som med deres militære apparat er skabt til noget helt andet, til at føre krig eller til at forebygge krig, men ikke til at afskaffe sig selv. Det er derfor dybt beklageligt, at politikere både i Øst og Vest normalt engagerer sig så lidt i disse spørgsmål, og det er også beklageligt, at man ikke i højere omfang, end det sker, involverer fredsforskere og andre med henblik på at få virkelige realiteter frem og ikke blot de begrænsede resultater, man i dag har opnået af nedrustningsforhandlingerne. Ved siden af skal vi selvfølgelig på længere sigt arbejde for en styrkelse af De Forenede Nationer, som på lang sigt må være det organ, der kan betrygge verdensfreden.

Der er af fremskridtspartiet fremsat et dagsordensforslag, som har en vurdering af regeringens stilling i denne sag, som vi aldeles ikke deler, og som vi er meget uenige i, og derfor agter vi at stemme imod dette dagsordensforslag.

Så er der fremsat et dagsordensforslag af det radikale venstre, og man må nok sige, at svagheden ved dette dagsordensforslag er, at det kan fortolkes på to måder. Det kan fortolkes på den måde, at der er tale om en generel afstandtagen fra en beslutning om produktion og stationering af krydsermissiler og Pershing II-raketter i Europa. Det kan også fortolkes på den måde – ved en sådan fortolkning vil man være i overensstemmelse med regeringens politik – at man blot på mødet 12.-14. december siger nej med henblik på en udskydelse af afgørelsen. Derfor er denne dagsorden altså ikke så tæt på regeringens erklærede politik, som ønskeligt er, og derfor er det nok ganske let for regeringen at affærdige denne dagsorden.